

พระราชบัญญัติ
เครื่องราชอิสริยาภรณ์อันมีศักดิ์รามาธิบดี

พ.ศ. ๒๕๐๓

ในพระปรมาภิไธย
พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช
ตั้งวาลย์

ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์
ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๐๓
เป็นปีที่ ๑๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยเครื่องราช-
อิสริยาภรณ์อันมีศักดิ์รามาธิบดี

เล่ม ๗๗ ตอนที่ ๖๐ ราชกิจจานุเบกษา ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๐๓

พระมหากษัตริย์โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาร่างรัฐธรรมนูญในฐานะรัฐสภา จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติเครื่องราชอิสริยาภรณ์อันมีศักดิ์รามาธิบดี พ.ศ. ๒๕๐๓”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติเครื่องราชอิสริยาภรณ์อันมีศักดิ์รามาธิบดี

มาตรา ๔ พระมหากษัตริย์ทรงเป็นประธานของเครื่องราชอิสริยาภรณ์อันมีศักดิ์รามาธิบดี และทรงไว้ซึ่งพระราชอำนาจที่จะพระราชทานและเรียกคืนเครื่องราชอิสริยาภรณ์

มาตรา ๕ เครื่องราชอิสริยาภรณ์นี้สำหรับพระราชทานแก่ผู้ทำความดีความชอบเป็นพิเศษและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่ราชการทหาร ไม่ว่าในยามสงบหรือยามสงคราม ตามที่ทรงพระราชดำริเห็นสมควร

มาตรา ๖ ผู้มีเกียรติยศของต่างประเทศอาจได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์นี้ได้นอกเหนือจากบทบัญญัติมาตรา ๕

เล่ม ๗๗ ตอนที่ ๖๐ ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๐๓

มาตรา ๑ เครื่องราชอิสริยาภรณ์แบ่งเป็น ๖ ชั้น มีนามดังต่อไปนี้

ชั้นที่ ๑	เสนางกะบด	อักษรย่อ ส.ร.
ชั้นที่ ๒	มหาโยธิน	อักษรย่อ ม.ร.
ชั้นที่ ๓	โยธิน	อักษรย่อ ย.ร.
ชั้นที่ ๔	อัสวิน	อักษรย่อ อ.ร.
ชั้นที่ ๕	เหรียญรามมาลาเข็มกล้ากลางสมร	อักษรย่อ ร.ม.ก.
ชั้นที่ ๖	เหรียญรามมาลา	อักษรย่อ ร.ม.

มาตรา ๒ เครื่องราชอิสริยาภรณ์มีลักษณะดังต่อไปนี้ คือ

ชั้นที่ ๑ เสนางกะบด

ดารา มีลักษณะเป็นรูปไข่ทำด้วยทอง มีลายแหลมออกสี่ทิศ กลางดารา ด้านหน้าเป็นรูปพระปรัศูรามาวตารปราบพญางักรตัวระยะอยู่บนพนลงยาสี่ลูกหว้าอ่อน ด้านหลังเป็นอักษรพระปรมาภิไธยย่อ "ร.ร." กับเลข "๖" อยู่ภายใต้พระมหาพิชัยมงกุฏ บนพนลงยาสี่ขาขอบสี่ขา มีรัศมีเงิน แฉกใหญ่แปดแฉก รัศมีทองแฉกเล็กแทรกแปดแฉก สำหรับประดับที่หน้าอกเสื้อเบื้องซ้าย กับมีแพรแถบเป็นสายสะพาย ขนาดกว้าง ๑ เซนติเมตร สีดำมีริ้วแดงกว้าง ๒ เซนติเมตร

เล่ม ๗๗ ตอนที่ ๖๐ ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๐๓

อยู่ใกล้ขอบทั้งสองข้าง มีดวงตราสำหรับห้อยกับสายสะพาย มีลักษณะเป็นรูปไข่ทำด้วยทอง มีลายรูปอย่างเดียวกับกลางดารา ต่างแต่ไม่มีรัศมี สายสะพายนี้ให้สวมเฉียงจากขวาไปซ้าย

ชั้นที่ ๒ มหาโยธิน

ดาราและดวงตรามีลักษณะเช่นเดียวกับเสนางคะบดี แต่ดาราให้ใช้ประดับที่หน้าอกเสื้อเบื้องขวา ส่วนดวงตราให้ใช้ห้อยกับแพรแถบกว้าง ๔๕ มิลลิเมตร สีเดียวกับแพรแถบสายสะพายเสนางคะบดี สำหรับคล้องคอ

ชั้นที่ ๓ โยธิน

ดวงตรามีลักษณะเช่นเดียวกับมหาโยธิน ห้อยกับแพรแถบคล้องคอแต่ไม่มีดารา

ชั้นที่ ๔ อัสวิน

ดวงตรามีลักษณะเช่นเดียวกับโยธินแต่ย่อมกว่า ห้อยกับแพรแถบขนาดกว้าง ๓๒ มิลลิเมตร ประดับที่หน้าอกเสื้อเบื้องซ้าย

ชั้นที่ ๕ เหริยญรามมาลาเข็มกล้ากลางสมร

เหริยญมีลักษณะเป็นรูปไข่ทำด้วยเงิน ด้านหน้าเป็นรูปพระปรัศูรามาวตารปราบพญากาญจนาคราช ด้านหลังเป็นอักษรพระปรมาภิไธยย่อ "ร.ร." กับเลข "๖" อยู่ภายใต้พระมหา-

เล่ม ๑๒ ตอนที่ ๖๐ ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๐๓

พืชข้มงกุฏ ห้อยกับแพรแถบขนาดกว้าง ๓๒ มิลลิเมตร และ
มีเครื่องหมายพระราชไรูฐที่แพรแถบประดับที่หน้าอกเสื้อ
เบื้องซ้าย

ชั้นที่ ๖ เหรียญรามมาลา

เหรียญมีลักษณะเช่นเดียวกับเหรียญรามมาลาเข็มกล้า
กลางสมร แต่ไม่มีเครื่องหมายพระราชไรูฐที่แพรแถบประดับ
ที่หน้าอกเสื้อเบื้องซ้าย

มาตรา ๙ ผู้ได้รับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์
ตั้งแต่ชั้นที่ ๔ ขึ้นไป ให้มีประกาศนียบัตรทรงลงพระปรมาภิไธย
และประทับพระราชลัญจกร ส่วนผู้ที่ได้รับพระราชทานชั้นที่ ๕
และที่ ๖ จะได้ประกาศนามในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๐ บรรดาผู้ซึ่งได้รับพระราชทานเครื่องราช-
อิสริยาภรณ์อยู่แล้วในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ มีสิทธิ
และหน้าที่ตามพระราชบัญญัติทุกประการ

มาตรา ๑๑ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ส. ธนะรัชต์

นายกรัฐมนตรี

เล่ม ๗๗ ตอนที่ ๖๐ ราชกิจจานุเบกษา ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๐๓

หมายเหตุ :— เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่พระราชบัญญัติเครื่องราชอิสริยาภรณ์อันมีศักดิ์รามาธิบดีซึ่งอยู่ขณะ^{นี้} กำหนดวิธีการปฏิบัติไว้ไม่เหมาะสมแก่ภาวะปัจจุบัน สมควรที่จะปรับปรุงพระราชบัญญัติเกี่ยวกับเครื่องราชอิสริยาภรณ์นี้เสียใหม่เช่นเดียวกับที่ได้ปรับปรุงพระราชบัญญัติเครื่องราชอิสริยาภรณ์ต่าง ๆ เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๘๔ เพื่อที่จะได้พระราชทานต่อไป